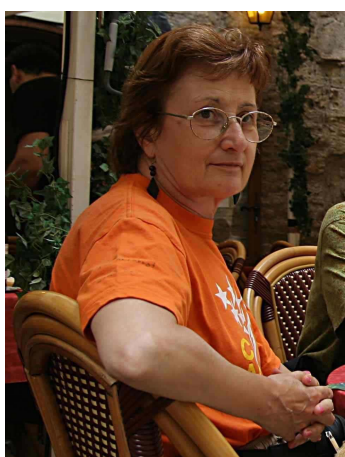

L'Escola Violet: un homenatge a Montserrat Busqué

Cesc Prat, Coral Belles Arts de Sabadell

L'Escola Violet del barri de Can Llong de Sabadell deu el nom a la pedagoga musical sabadellenca Montserrat Busqué i Barceló. El centre es va posar en funcionament al setembre del 2011 amb la denominació provisional d'*Escola Sabadell-Berardo*; només tenia tres classes de P3. El 2 de novembre del 2012 s'oficialitzava el nom d'Escola Violet i ara –curs 2013-14– ja funcionen els tres cursos del cicle infantil.

Com és habitual, la denominació del centre la va proposar el Consell Escolar a partir del resultat de la votació que havien dut a terme els pares –els pares i les mares, naturalment– dels alumnes que hi havia inscrits en aquell moment. Això era al març del 2011 quan, en un procés exemplar pel contingut i per les formes, després d'una pluja d'idees per buscar noms i de la garbellada posterior, les famílies van haver d'ordenar tres dels cinc noms que se'ls proposaven. *Violet* va ser el nom més puntuat i, en segona posició, va quedar *Montserrat Busqué*. Tanmateix, sempre ens quedarà el dubte de si hauria sortit el mateix nom si l'escola hagués tingut nou nivells –de P3 a 6è– en comptes d'un –únicament P3–. És a dir, haurien optat també pel nom de *Violet* els pares dels nanos de 10, 11 i 12 anys? Això no ho sabrem mai i, a més, ara tant se val.

Un violet és una “ballaruga prismàtica, amb un número o lletra a cada cara, que era emprada originàriament en un joc d'atzar en què decidia la sort la cara que mirava enlaire quan parava de ballar”, segons especifica el diccionari. Però l'escola no ret el nom a aquest joc, sinó a Montserrat Busqué, l'autora dels llibres *Violet Sant Pere* (1977) i *Violet Sant Pau* (1981). Aquestes dues publicacions van marcar un abans i un després en la pedagogia musical del nostre país al principi de la Transició. Després de quaranta anys de dictadura, els mestres no disposaven de material per treballar la música en català. Busqué va recollir cançons populars i les va presentar amb tota la modernor del moment i agrupades per edats.

Però Montserrat Busqué no serà només coneguda per aquest motiu. Al llarg de la seva vida –i convivint amb una malaltia pulmonar– va ser una veritable “sembradora de llavors” (com ja vam explicar en aquest mateix diari el 7 de setembre de 2009). Humilment, sense fer-se veure i sense esperar cap recompensa, va engendrar uns quants projectes per cadascun dels quals podria ser valorada. D'una banda, va escriure –sola o en col·laboració– una quinzena de publicacions sobre cançons per als més menuts o sobre pedagogia musical, aspectes sobre els quals va publicar també uns quants articles. Exercí de mestra a diferents centres difonent el mètode d'Ireneu Segarra, com també formà nous docents a l'Escola de Mestres de la UAB. Va ser formar part de l'equip de professors del Pla d'Actuació de Música, Plàstica i Educació Física de l'Ajuntament de

Sabadell, del 1985 al 1990. D'altra banda, recollí i publicà el folklore de Rocafort de Vallbona; i gràcies a aquestes investigacions sorgiren nous grups tradicionals com, per exemple, els gegants del poble. Per un altre costat, col·laborà desinteressadament durant més d'una dotzena d'anys amb Antaviana –centre de malalts mentals de l'Hospital Taulí de Sabadell–. Entre els anys 1967 i 1969 va dirigir el grup que s'acabà convertint en la Coral Belles Arts de Sabadell. Sempre havia argumentat que l'instrument que calia ensenyar a l'escola era el flabiol i no pas la flauta de bec (i, a més, per tocar qualsevol estil musical); actualment hi ha l'Associació Cultural i Educativa La Riscla, que promou el programa “El flabiol a l'escola” en alguns centres de Sabadell i altres municipis del nostre país. I, com aquestes, hi deu haver altres llavors que la Montserrat va sembrar, que van donar fruit i que encara desconeixem que va ser ella qui les va plantar.

Montserrat Busqué es mereix el reconeixement de la ciutat on va néixer, on va viure i on va treballar. L'any 2009 vam defensar que el seu nom aniria com l'anell al dit per a una escola bressol o de primària de la nostra ciutat. Ja tenim un primer pas: l'Escola Virolet és un homenatge a ella. Ara només falta el definitiu. I segur que no trigarà a arribar.